

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ПІДТРИМКИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ

Інноваційна діяльність відіграє важливу роль у економіці будь-якої держави. Напрацювання розвинутих країн у цій сфері передбачають підтримку інноваційного розвитку за різними сценаріями і напрямками. В Україні, на жаль, спостерігаються доволі негативні тенденції у підтримці інноваційного розвитку із сторони державних органів самоврядування.

Дослідженням проблеми розвитку інноваційної діяльності займається багато вітчизняних та зарубіжних вчених: Абрамова В. О., Андрейченко А. В., Гладій С. П., Никифоров А. Е., Горбатенко А. В та ін., що підтверджує актуальність даного дослідження.

Держава може використовувати різні форми активізації розвитку інноваційної сфери: від програм сприяння поширенню знань до стимулювання трансферу новітніх технологій. У даній статті досліджено держави, які за останні роки здійснили прорив в інноваційному розвитку, і досвід яких могла б перейняти Україна[1].

У Південній Кореї основними агентами економічного зростання вважають великі промислові групи. Держава активно підтримує їх прагнення диверсифікувати свою діяльність на основі наукомістких технологій, щоб підвищити частку експорту в загальному обсязі своєї продукції. Таку модель інноваційного розвитку можна з успіхом застосовувати і в Україні, в регіонах, де створені потужні науково-технічні комплекси (Дніпропетровськ, Донецьк, Київ, Харків)[2].

У Ізраїлі в державній економічній політиці роблять ставку на малий високотехнологічний експортоорієнтований бізнес. Основними агентами економічного зростання вважаються комерційні високотехнологічні фірми, тому державна підтримка зосереджена у сфері їх інкубування і створення фондів початкових інвестицій для фінансування їхньої діяльності. Це забезпечує формування випереджувальної моделі інноваційного розвитку країни загалом. В Україні така модель інноваційного розвитку могла б сприяти виникненню так званих «точок кристалізації» інновацій в усіх регіонах. Однак для поширення практики «інкубування інновацій» необхідна суттєва фінансова підтримка регіональних органів влади [3].

Чилійська модель інноваційного розвитку приваблива для сільсько-господарських областей України, де «ланцюжки приросту вартості» створюються з ініціативи самих агропереробних комбінатів. Однак формування агропромислових груп лише за ознакою технологічної спорідненості не є самоціллю. Мотивом такого об'єднання має бути змога його учасників залучати сучасні агротехнології, що забезпечувало б конкурентоспроможність кінцевої продукції. Якщо ж поширити такі ланцюжки «приросту вартості» і на інші галузі, в тому числі машинобудівного комплексу, то можна створити базу для технологічного поштовху, залучивши у цей ланцюжок наукомісткі технології.

У Китаї підтримка економічного розвитку регіонів здійснюється приблизно за таким самим сценарієм, проте умовою надання підтримки є не вимога високотехнологічності бізнесу, а вміння ефективно використовувати природні ресурси. Тут йдеться про модель інноваційного розвитку, орієнтовану на використання ресурсної бази певного регіону. В Україні її можна застосовувати в регіонах, що мають специфічні природні ресурси, наприклад рекреаційні, кліматичні чи видобувні[3].

У Японії підтримка інноваційного розвитку здійснюється за допомоги «японських сюданів», які демонструють всьому світові високу ефективність. Особливістю сюдану є те, що головні фірми створюють під своєю егідою спільні підприємства і розробляють спільні інвестиційні проекти для проникнення у нові сфери. Це дає змогу, об'єднуючи фінансові та інші ресурси і ділячи ризик, готувати прориви у нових напрямках тоді, коли потреба в них стає нагальною. В Україні орієнтація таких фінансово-промислових груп не тільки на внутрішні, а й на зовнішні ринки зумовить постійний інноваційний пошук, що сприятиме подоланню технологічної відсталості українських підприємств[4].

В Україні орієнтація таких фінансово-промислових груп не тільки на внутрішні, а й на зовнішні ринки зумовить постійний інноваційний пошук, що сприятиме подоланню технологічної відсталості українських підприємств.

Отже, використання світового досвіду управління інноваційним розвитком могло б активізувати інноваційні процеси в Україні. При виборі напрямів і моделей інноваційного розвитку слід враховувати особливості та науково-технічний і ресурсний потенціал регіонів.

1. Головінов О.М. Пріоритетні напрями розвитку і проблеми фінансування інноваційної діяльності [Електронний ресурс] / О.М. Головінов, А.І. Ковтун. – Режим доступу:<http://www.rusnauka.com/>

11_EISN_2010/Economics/64084.doc.htm. 2. Власова І. Особливості фінансування інноваційної сфери в розвинутих країнах / І. Власова// Вісник КНТЕУ. – 2009. – № 1, с. 36 – 46. 3. Федоренко І.Л. Інструменти державної інноваційної політики: світовий досвід // Формування ринкових відносин в Україні.-2008.-№3(82).- С.79-81. 4. Державна інноваційна політика: зарубіжний досвід та можливості використання в Україні [Електронний ресурс]/ Режим доступу: <http://gufer.net/investitsii/353-derzhavna-nnovacyyna-poltika-zarubzhniy-dosvd-ta-mozhlyvost-vikoristannya-v-ukrayin.html>.

О.І. Присяжнюк

студ. групи МЗД-41

Науковий керівник –ст. викл. каф. ММП, Григор'єв О.Ю.

ЄВРОПЕЙСЬКА ІНТЕГРАЦІЯ ФОНДОВОГО РИНКУ УКРАЇНИ ЯК МЕХАНІЗМ ЗНИЖЕННЯ РИЗИКІВ

Метою роботи є аналіз волатильності фондового ринку України у кризових умовах та його інтеграції як механізму зниження й нівелювання фінансових, політичних і системних ризиків.

Перевагами економічної інтеграції фондового ринку є:

- залучення на національний ринок іноземних стратегічних інвесторів і зміна структури останніх у бік зменшення кількості спекулятивних інвесторів;
- допуск більшого числа інвесторів і послаблення ролі декількох існуючих великих спекулятивних інвесторів;
- зниження волатильності фондового ринку;
- зниження концентрації фінансових інструментів і фінансових інститутів;
- поява доступу для невеликих інвесторів та емітентів до міжнародних ринків капіталу;
- зниження концентрації фінансових ризиків;
- посилення прозорості ринку й обмеження використання інсайдерської інформації.

Недоліками інтеграції є:

- зменшення ролі національних інвесторів та, як наслідок, масовий пошук закордонних об'єктів інвестування;